

ferents serveis de caràcter benèfic que se li assignen.

La Diputació provincial de Barcelona, seguint qualsevol d'aquests dos camins, faria una bona obra. Interinament, pot fer molt en matèria benèfica-hospitalària ajudant l'Hospital Clínic i altres institucions semblants a implantar o millorar els serveis d'ordre sanitari que, com obligació també mínima, li imposa la nova llei. Són aquests una Sala d'isolament per als qui pateixin malalties infeccioses; una instal·lació radiogràfica i radio-terapèutica per al diagnòstic i tractament del càncer; una consulta pública destinada a pre-tuberculosos i tuberculosos pobres: una sala per a hospitalització de prostitutes malaltes; un consultori públic gratuït de malalties venèrees i un servei de puericultura, també públic.

Com es veu, les Diputacions poden fer moltes coses en aquesta matèria i, com sigui que la nova Llei posa a les seves mans recursos quantiosos, visquem, quan menys, amb l'esperança que la Diputació de Barcelona vingui, a no tardar, a contribuir a la resolució del problema hospitalari.

Si aquests dos organismes, el municipal i el provincial, no treuen, per aquesta qüestió, el pit enfora, com vulgarment es diu, no veig jo la manera que aquest problema pugui ésser resolt definitivament.

Cada dia s'anirà complicant i empitjorant; els Hospitals aniran augmentant els seus deutes, i la conseqüència immediata de tot això serà la reducció de llits. Quina paradoxa, senyors! Haver de reduir llits en els moments en que les necessitats ciutadanes exigeixen la creació, quan menys, de doble número dels existents.

Es aquesta la realitat. No tenim llits i no tenim prou diners per a sostenir els 1800 que hi ha escampats pels Hospitals de Barcelona. Les engúnies que això suposa sols les saben els Administradors d'aquestes cases.

Jo, des de la Junta del Clínic, faig tota mena de combinacions i de càlculs i no em surten els comptes. Busco l'ajut de l'Estat i el trobo en proporció molt mínima; sollicito l'ajut dels ciutadans de sentiments delicats i generosos i són petita legió els que em responen; truco amb insistència a les portes de les grans institucions industrials i de crèdit i continuen barrades.

Què fer, doncs? Anar resoltament a la busca de recursos de caràcter permanent, per tal que acabi la misèria amb que han de viure gairebé tots els Hospitals de les terres d'Espanya.

Convençut que només així es pot evitar la ruïna hospitalària, l'any passat, se'm va ocórrer formular un projecte que vaig trametre al Directori militar, mitjançant el qual potser s'hauria arribat a aquest desitjat millorament econòmic. Tal com jo el desenrotllava, s'hauria conseguit una recaptació copiosa.

Al cap de poques setmanes, un document oficial que guardo com una relíquia, em feia saber que el meu projecte no era viable, que no era pràctic, i difícil la seva implantació.

Se'm donaven arguments que, sense estar-hi confor-me, no tenia més remei que acceptar.

Però, senyors, hi ha una dita que diu: *es de savis el mudar d'opinió*, i en el cas que estic explicant jo puc dir també: *és de governants el mudar d'opinió*.

Dic això perquè, al cap de dos mesos, aquell projecte que no era viable, ni pràctic i difícil d'implantar, era presentat com a projecte de govern, encara que amb mutilacions de tal forma i manera fetes que no en quedaven més que ossos. La carn, que era el millor i el més substàncios, era despreciada.

Els ingressos que l'arbitri havia de produir, jo els repartia únicament i exclusiva als Hospitals. Els ingressos que produeix, actualment, l'arbitri descarnat, s'apliquen a la beneficència en general, donant-se el cas que reben ajut material institucions que viuen mercès a recursos legals i no necessiten, com els Hospitals, quantitats crescudes per a salvar la seva situació econòmica.

En el meu projecte s'anava a la constitució d'un *Consell Superior Hospitalari*, organisme que havia d'administrar els recursos que l'Estat, per llei, podia proporcionar-li, essent el seu distribuïdor previ coneixement de les seves necessitats, oportunitatament inspeccionades. No havia de limitar-se aquest organisme a la feina abans dita, sinó també al coneixement de totes les deficiències en els serveis, fent, com a conseqüència, la proposta de millores i reformes. Missió de l'esmentat organisme havia d'ésser, a més a més, la iniciació de noves institucions hospitalàries, en els seus diferents matisos i modalitats, d'acord amb els avenços de la ciència i tenint sempre en compte la normal evolució de tot el que es relaciona amb aquest aspecte de l'assistència pública.

Si aquest component del meu projecte tampoc era viable i pràctic l'any passat, qui sap si